

много добъръ хоровъ диригентъ, и успѣва да интересува рускитѣ духовно-музикални творци, като: Голтесонъ, Компанейски, Чесноковъ, Лисицинъ и др. — да хармонизиратъ и разработватъ старобългарски напѣви и, като следствие, се явяватъ цѣла редица композиции върху тѣхъ, а Компанейски написва цѣла Златоустова литургия. Създалъ си известно име вече като хоровъ диригентъ, на Н. бива възложено ръководството на лѣтнитѣ учителски курсове презъ 1908 въ Петербургъ, а презъ 1914 дирижира цѣлъ концертъ въ царския дворецъ въ Петерховъ — въ присъствието на императора и цѣлото семейство. Следъ революцията — 1918 се връща въ България, оставяйки богатата си библиотека, и най-главно, събранитѣ материали отъ старобългарския напѣвъ, въ Москва, поради забраната да се изнасятъ книги отъ Русия. Съ завръщането си въ София, основава хоръ при църквата „Св. Георги“, и преподава елементарна теория и църковно хорово пѣние въ Музикалното училище. Скоро издига хорътъ си на една значителна художествена висота и, презъ ноември 1919, дава съ него въ Народния театъръ духовенъ концертъ, миналъ при голѣми материаленъ и художественъ успѣхъ, и последванъ отъ други три концерта, посветени на старобългарския църковенъ напѣвъ, съ които интересува българското общество върху неговитѣ красоти и ценностъ. 1921 напечатва своята „Старобългарска литургия“ за народенъ хоръ, но изпадналъ съ нея въ тежки материални задължения, неразбранъ и недостатъчно оцененъ въ усилията и ревността си за пропагандиране на старобългарския църковенъ напѣвъ, той, следъ дълго и мъчително боледуване, почина, оставяйки име на пръвъ заслужилъ неговъ издирвачъ и неуморимъ ревнителъ за неговото въвеждане въ нашата църква.

Никсъ, Фридрихъ — Niecks, Friedrich — музикаленъ критикъ и писателъ, род. 3 февр. 1845 въ Дюселдорфъ, умр. 24 юни 1924 въ Единбургъ, училъ цигулка при Грюевадъ и Ауеръ, прекарва нѣколко години въ Думрисъ (Шотландия) като орга-

нистъ, учи следъ това две години въ Лайпцигския университетъ, връща се въ Англия, дето започва критическата си дейностъ въ „Musical Times“ („Музикално време“) и други английски музикални вестници; отъ 1891—професоръ по музиковедение въ Единбургския университетъ, уреждайки и исторически концерти. Писалъ: „Музикално възпитание и култура“, „Шопенъ като човѣкъ и музикантъ“ (1888), „Програмната музика презъ последнитѣ четири столѣтия“ (1897), единъ „Речникъ на музикалнитѣ термини“ (1893), „История на знаковетъ за измѣнение“ и др.

Никълъ, Джозефъ Уйестонъ — Nichol, Joseph Weston — английски компонистъ и музикаленъ организаторъ, род. 7 май 1875 въ Халифаксъ Йоркширъ, умр. май 1925 с. т., ученикъ на Райнбергеръ въ Мюнхенъ и на Гюилманъ въ Парижъ, воененъ капелмайсторъ; организиралъ музикални тържества въ Алифаксъ, компониралъ: симфоническитѣ поеми „По английскитѣ морета“, „Аласторъ“, музикалната драма „Комала“, творби за духовъ оркестъръ, хорови и солови пѣсни.

Нилсенъ, Карлъ Аугустъ — Nielsen, Carl August — именитъ датски компонистъ, род. 9 юли 1865 въ Ньоре Нилдензе на островъ Фюнень, умр. 1931, ученикъ на консерваторията въ Копенхагенъ, цигуларъ и, по късно — диригентъ на придворния оркестъръ, такъвъ на музикалното дружество, и директоръ на консерваторията въ Копенхагенъ. Творби: 6 симфонии, една оркестрова фантазия, една увертюра, „На сънъ“ — за хоръ и оркестъръ, „Sagatraum“, за оркестъръ, и малка сюита за струненъ оркестъръ, по единъ концертъ за цигулка и за флейта съ оркестъръ, 3 струнни квартета, единъ духовъ квинтетъ, една соната за цигулка и пиано, „Прелюдия и престо“ и „Вариации“ за соло цигулка, „Симфонична сюита“, „Хуморески-багатели“, „Тема и вариации“, „Шакона“, „Импромптюта“ и 5 малки къса — за пиано, „Химнъ на любовта“ и „Пролѣтъ на фюнитъ“ — за хоръ и оркестъръ; две опери: „Саулъ и Давидъ“ и „Маскарадъ“, църковни пѣснопѣния, солови пѣсни. Музиката на Н. се от-